

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/193/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114229559
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Škrab
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8114229559.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Škraba a členov JUDr. Petra Šama a JUDr. Mareka Kohúta, v právnej veci žalobkyne: E. P., S.. XX.XX.XXXX, Q. M. X. Č. XX, Q., proti žalovanému: U. P., S.. XX.X.XXXX, M. X. Q.J., prechodne bytom C. C. X., J. XX, Q., zastúpenej Centrom právnej pomoci, kancelária Prešov, Slovenská 40, Prešov, o určenie výživného na plnoleté dieťa, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 9.6.2015 pod č. k. 12C/384/2014-57, jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti o určení výživného, o dlžnom výživnom a vo výroku o trovách konania.

N e p r i z n á v a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov vyššie označeným rozsudkom zaviazal žalovanú prispievať na výživu žalobkyne sumou 30 % životného minima na nezaopatrené neploleté dieťa mesačne opakovane od 7.11.2014 do 2.6.2015, vždy k 25. dňu toho-ktorého mesiaca vopred k rukám žalobkyne. Dlžné výživné za obdobie od 7.11.2014 do 2.6.2015 vo výške 189,91 eur povolil žalovanej splácať po 15,- eur mesačne pod stratou výhody splátok, počnúc nasledujúcim mesiacom od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh zamietol. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Vychádzal z odôvodnenia návrhu, ktorým žalobkyňa žiadala určiť výživné na plnoleté dieťa, a to zaviazat žalovanú k plateniu výživného vo výške 30 % životného minima na nezaopatrené plnoleté dieťa od októbra 2013 do júna 2015, dôvodiac, že žije v spoločnej domácnosti spolu s otcom, žalovaná je jej matkou a na jej výživu dobrovoľne neprispieva žiadnou sumou od konca mesiaca november 2013. Žalovaná žiadala návrh zamietnuť.

Na základe vykonaného dokazovania a aplikáciou § 65 ods. 3, § 62 ods. 1, 2, 3, § 78 ods. 1 Zákona o rodine a § 160 ods. 1 O.s.p. uzavrel, že žalobkyňa je dcérou žalovanej, pričom manželstvo jej rodičov bolo rozvedené. Nežije v spoločnej domácnosti so žalovanou od novembra 2014. Žalobkyňa bola študentkou Súkromnej v strednej odbornej školy, Q. Z. XX, Q., dennej formy, pričom od 21.10.2013 do 31.8.2014 mala štúdium prerušené. Následne pokračovala v štúdiu od 1.9.2014 v dennej forme, ktoré úspešne skončila maturitnou skúškou dňa 2.6.2015. Žalovaná je nezamestnaná, odkázaná na pomoc v hmotnej núdzi, a podľa predložených rozhodnutí Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Q. poberá od 1.1.2015 dávku v hmotnej núdzi 61,60 eur. Do tohto času mala preddavkovo priznanú pomoc v hmotnej núdzi v sume 196,50 eur. Poskytuje starostlivosť mal. dcére Z. Z., okrem toho prispieva na výživu mal. dcéry S. P.. Je evidovaná v evidencii uchádzačov o zamestnanie od 28.4.2014.

Žalobkyňa žiadala priznať vyživovaciu povinnosť v sume 30 % zo životného minima na nezaopatrené neploleté dieťa od októbra 2013 do budúcnosti. O určení vyživovacej povinnosti rozhodol súd prvého stupňa od novembra 2014 do 2.6.2015 (do ukončenia strednej školy maturitnou skúškou). Stala sa plnoletou od roku 2012, podľa potvrdenia Súkromnej strednej odbornej školy mala prerušené štúdium od 21.10.2013 do 31.8.2014 a následne pokračovala v štúdiu od 1.9.2014. Keďže žalobný návrh bol súdu doručený až 7.11.2014, od tohto dňa jej súd priznal určené výživné (§ 62 ods. 3 Zákona o rodine).

Pôvodne si žalobkyňa uplatnila výživné voči žalovanej za skorší čas od októbra 2013. V tejto súvislosti mal súd za preukázané, že žalobkyňa v danom čase mala prerušené štúdium. Na druhej strane nemal preukázané, že v zahraničí študovala, a teda v danom čase si nebola schopná zabezpečiť výživu sama, prípadne, že v danom čase nepoberala iné príspevky v hmotnej núdzi v zmysle práva štátu, kde sa zdržiavala. Preto jej návrh za čas pred novembrom 2014 zamietol.

Súčasne v rozsudku vyčíslil dlžné výživné za čas, odkedy bol podaný návrh, t.j. od novembra 2014 do mája 2015, čo je 7 mesiacov po 27,13 eur minimálneho výživného, spolu 189,91 eur. Toto dlžné výživné povolil splatiť žalovanej v splátkach po 15,- eur mesačne vzhľadom na jej deklarovánú finančnú situáciu.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. (i keď správne podľa tohto ustanovenia mal výrok znieť: „žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo“). Rozhodol tak po zistení, že žalobkyňa mala v konaní iba čiastočný úspech, pričom trovy konania jej nevznikli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa, v časti určenia výživného, dlžného výživného a vo výroku o trovách konania podala žalovaná odvolanie, ktorým žiadala zrušiť rozsudok v tejto časti a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. S rozsudkom nesúhlasí z dôvodu, že v čase podania návrhu na určenie výživného bola žalobkyňa už plnoletá a bolo v jej možnostiach a schopnostiach samostatne sa živiť. Podľa informácií od osôb blízkych žalobkyňi, táto v čase strávenom v L. pracovala v obchodnom dome N. a taktiež počas školského roka 2014/2015 si privyrábala v pizzerii v obci C., kde jej mala byť vyplácaná suma 10 - 15,- eur denne. Osoby, od ktorých má uvedené informácie, však nechcú v predmetnej veci svedčiť a ani žalovaná ich nechce kompromitovať. Zároveň poukázala na svoju životnú situáciu - je poberateľkou dávky v hmotnej núdzi, pričom má zdravotné ťažkosti a problém zamestnať sa aj preto, že je fyzicky napadaná svojím bývalým manželom, druhom a vlastnými synmi, o čom sa vedú konania na tom istom okresnom súde o nariadenie zákazu priblíženia. Musí tak často meniť adresu pobytu. Jej príjem nepostačuje ani na úhradu jej vlastných základných životných potrieb.

Žalobkyňa sa na odvolanie žalovanej písomne nevyjadrila. Preukázateľne nepodala odvolanie proti zamietajúcej časti rozsudku, i keď na odvolacom pojednávaní tvrdila, že odvolanie proti tejto časti rozsudku podala. Podanie odvolania však preukázať dôkazmi nevedela.

Odvolací súd prejednal odvolanie žalovanej podľa zásad uvedených v § 212 ods. 1, 2, 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. Pokiaľ súd prvého stupňa ju zaviazal na platenie výživného v tzv. minimálnej výške podľa § 62 ods. 3 Zákona o rodine, v tejto súvislosti správne zistil skutkový stav a správne ho aj právne posúdil. To isté sa vzťahuje aj na výrok rozsudku o dlžnom výživnom. Preto odvolací súd v tejto časti plne odkazuje na zdôvodnenie rozsudku okresným súdom (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím dôvodom žalovanej odvolací súd dopĺňa:

V podstate jediným odvolacím dôvodom žalovanej je tvrdenie, že žalobkyňa v čase strávenom v L. pracovala v obchodnom dome N. a taktiež počas školského roka 2014/2015 si privyrábala v pizzerii v obci C., kde jej mala byť vyplácaná suma 10 - 15,- eur denne. Žalobkyňa toto tvrdenie kategoricky na odvolacom pojednávaní popierala, s tým, že počas pobytu v L. a štúdia na H. G. ju finančne podporoval jej otec a jej babka, ktorí s ňou v L. boli. Otec jej prispieval na výživu podľa svojich možností a schopností. Z L. sa vrátila v auguste 2014 a potom nastúpila na prerušené štúdium na strednej škole v Q., ktoré ukončila maturitou dňa 2.6.2015. Pokiaľ žalovaná tvrdí, že v uvedenom čase pracovala, teda bola zárobkovo činná, vyzvala ju na predloženie dôkazov o týchto tvrdených skutočnostiach. Zástupca žalovanej uviedol, že vzhľadom na doterajšiu dôkaznú situáciu nevie preukázať tvrdenia v odvolaní, že žalobkyňa v L. počas pobytu pracovala. Teda v tomto smere žalovaná dôkazné bremeno neuniesla.

Keďže súd prvého stupňa určil žalobkyni tzv. minimálne výživné podľa § 62 ods. 3 Zákona o rodine od 7.11.2014 (od podania návrhu) do 2.6.2015 (do skončenia strednej školy maturitnou skúškou) a zároveň určil aj dlžné výživné za toto obdobie s povolením žalovanej splácať ho po 15,- eur mesačne, v tejto súvislosti nemožno okresnému súdu nič vytknúť. Taktiež odvolací súd nezhliadol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by žalovanej nemala byť určená povinnosť platiť tzv. minimálne výživné, i keď už na plnoleté dieťa, ktoré za sporné obdobie ešte nebolo schopné živiť sa samostatne.

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti o určenie výživného, o dlžnom výživnom a vo výroku o trovách konania ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Keďže úspešnej žalobkyni trovy odvolacieho konania nevznikli, ani si ich neuplatnila, ich náhrada jej priznaná nebola.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.